

Meditācijas: 30. decembris

Pārdomas 30. decembra meditācijai. Ierosinātās tēmas ir šādas: Kunga laiks: praviete Anna pasludina Mesijas atnākšanu; Jēzus auga kā bērns; Dieva laiki; Mesijas laiks; Kunga laiks.

30.12.2023

"Kad visu apņēma maigs klusums un nakts jau bija savā gaitā, Tavs visvarenais Vārds, Kungs, no debesīm, no karaļa troņa, tika atnests" (Mūd 18:14-15). Tā sākas

šodienas Mises ieejas antifona. Šajā Ziemassvētku oktāvā mēs vēlamies dzīvot no šī brīnumainā fakta: Dievs mums ir sūtījis savu Vārdu, Viņš ir kļuvis miesa, Viņš ir viens no mums. Mēs vēlamies pateikties Trīsvienībai par visu, kas ir noticis. Mēs pievienojamies eņģeļu balsīm, kas nepārtraukti dzied par Dieva godību, par Viņa laimi, tas ir, par mūsu pestīšanu. Debesis svin, un zeme ir pārņemta ar šo prieku.

Šodien evaņģēlija lasījumā parādās Anna, kas jau daudzus gadus ir atraitne. Lūkas evaņģēlijs apraksta viņu kā pravieti. Tas ir zīmīgi, ka Dievs izvēlējās pazemīgu atraitni, lai paziņotu par savu dzimšanu, nevis kādu pazīstamu vai prestižu cilvēku personību. Visi Jēzus dzimšanas liecinieki ir vienkārši cilvēki, kuriem sabiedrībai nebija viegli noticēt.

Iespējams, daži domāja, ka Anna bija mazliet apjukusi ciešanu un

vientulības dēļ, ko viņai sagādāja tik ilgie atraitnības gadi, vai arī viņas gavēņa un lūgšanu stingrības dēļ. Mēs nezinām, vai viņi viņu uzklausīja. Taču Kungs vēlējās viņu izmantot, lai pasludinātu Mesijas piedzimšanu: "Atnākusi tieši tajā brīdī, viņa slavēja Dievu un runāja par Viņu visiem, kas gaidīja Jeruzalemes izpirkšanu" (Lk 2, 38). Dažreiz Dievs izvēlas lieciniekus, kuri acīmredzot nav pārāk ticami. Kaut kas līdzīgs notiek ar ganiem vai notiks pēc vairākiem gadiem ar Mariju Magdalēnu, kurai mācekļi neticēja. "Šo atklāsmi spēj saņemt tikai tie, kuru sirdis ir līdzīgas mazajiem - vienkāršie cilvēki: pazemīga, lēnprātīga sirds, sirds, kas jūt vajadzību lūgt, atvērties Dievam, jo tā jūtas nabaga"[1].

PĒC stāsta par tikšanos ar Annu, šodienas evaņģēlijs turpina stāstīt, ka

Svētā Ģimene, izpildījusi visu, ko paredzēja likums, dodas ceļā atpakaļ uz Nācareti. Un tas beidzas ar īsu, bet saturiski pilnīgu pantu, jo dažos vārdos ir apkopota liela daļa no Jēzus apslēptās dzīves: "Bērns auga un kļuva stiprs un gudrības pilns, un Dieva žēlastība bija Viņā" (Lk 2, 40). Dievs pieņem bērna normālas augšanas laikus; Viņš nesteidzas, Viņš vēlas, lai pestīšana notiktu tik dabiskā un diskrētā veidā.

Svētais Hosemarija, uzrunājot Gvadalupes Dievmāti Meksikā, lūdza, lai mūsu sirdīs "augtu mazas rozes, parastas dzīves rozes, parastas, bet pilnas upurēšanās un mīlestības smaržu. Es esmu teicis, ka centīšos audzēt mazas rozes, jo tas man vislabāk pietāv, jo savā dzīvē esmu spējis nodarboties tikai ar parastām, ikdienišķām lietām, un bieži vien pat neesmu zinājis, kā tās pabeigt; taču esmu pārliecināts, ka tieši šajā

ierastajā rīcībā, ikdienas dzīvē, mani gaida Tavs Dēls un Tu" [2].

Trīsdesmit gadus Jēzus dzīve atkal klusē, kā tas bija pirms Viņa piedzimšanas Betlēmē. Taču šis klusums ir ļoti daiļrunīgs, jo tieši tajā tiek īstenota mūsu izpirkšana. Tad daudzi teiks: "Vai tas nav amatnieka dēls, un vai nav Viņa māte Marija, un Viņa brāļi Jēkabs, Jāzeps, Sīmanis un Jūda? Parastās dzīves dabiskums bija arī Jēzus ceļš, pa kuru Viņš gāja savā pusaudža vecumā, jaunībā un briedumā. Un no turienes mēs ņemam piemēru mūsu darba un attiecību svētdarīšanai; tā, kas ir ikdienišķs un kas mums ir vistuvākais.

Mēs esam gaidījuši deviņus mēnešus, lai Dievs piedzimtu, un tagad mēs gaidīsim trīsdesmit gadus, līdz sāksies Viņa publiskā dzīve. Tomēr mēs zinām, ka izpirkšana notiek jau

no paša Pasludināšanas brīža. Mūsu Mātes "jā" Dieva plānam par cilvēces glābšanu ir iekustinājis Dieva plānu no mūžības. Tas ir neapstādināms, bet tas netiek līdz mums. Viņa iet lēni, bet ne soli atpakaļ. "Pasaule tiek atpestīta ar Dieva pacietību un iznīcināta ar cilvēku nepacietību"[3]. Bieži vien rutīna mūs pārņem, un mēs nespējam atrast Dievu ikdienišķajā, tajā, kas atkārtojas dienu pēc dienas.

"Kad dzirdam par Kristus piedzimšanu, klusēsim un ļausim, lai Bērns mūs uzrunā; iegravēsim Viņa vārdus savās sirdīs, neatraujot acis no Viņa vaiga. Ja ņemsim Viņu rokās un ļausim Viņam mūs apskaut, Viņš mums dāvās sirds mieru, kas nepazīst saulrietu. Šis Bērns mums māca, kas mūsu dzīvē ir patiesi svarīgi. Viņš ir piedzimis pasaules nabadzībā, jo viesnīcā nav vietas Viņam un Viņa ģimenei. Viņš atrod patvērumu un pajumti stallī un nāk

guļam zīdaiņu silītē. Un tomēr no šī nekurienes atspīd Dieva godības gaisma. No šejienes sākas patiesas atbrīvošanas un mūžīgas glābšanas ceļš vienkāršas sirds cilvēkiem"[4]. Mūsu glābšana jau ir sākusies, un Dieva uzticība ir mūžīga.

Anna daudzus gadus gaidīja Mesijas parādīšanos, atbrīvojot vietu savā dvēselē, lai Kungs varētu runāt. Iespējams, mēs dažkārt pārmetam Dievam Viņa klusumu, bet patiesībā tieši mēs esam ietinušies troksnī, kas traucē mums Viņu sadzirdēt. Nakts un klusuma vidū Dievs ir sūtījis savu Vārdu, un tas ir galīgs. Viņš neatkāpsies no savas derības. Marija bija tā, kas sargāja šo klusumu, šo normalitāti deviņu mēnešu laikā un pēc tam: mēs varam lūgt viņai palīdzību un pavadoni mūsu klusumā, jo mēs nevēlamies palaist garām viņas Dēla parādīšanos.

[1] Francisks, Homīlija, 2014. gada 2. decembris.

[2] Svētā Hosemarija, Personīgā lūgšana Gvadalupes Dievmātes priekšā, 1970. gada 20. maijs.

[3] Benedikts XVI, Homīlija, 2005. gada 24. aprīlis.

[4] Francisks, Homīlija, 2015. gada 24. decembris.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/
meditacijas-30-decembris/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-30-decembris/) (7.08.2025)